

Πορεία του Φ.Ο.Σ Γ.Π.Α. υπό βροχήν και το φως αστραπών στην Πάρνηθα.

Η έναρξη των δραστηριοτήτων του Συλλόγου μας για το νέο ακαδημαϊκό έτος έγινε με μία ασυνήθιστη διαδρομή στην Πάρνηθα, το πληγωμένο από τις φωτιές, αλλά πάντα όμορφο βουνό αυτό της Αττικής. Και πέρυσι την ίδια περίπου εποχή ο Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. πραγματοποίησε την πρώτη του πορεία στο ίδιο βουνό. Από τότε, αρκετές διαδρομές έγιναν με μεγάλη ομολογουμένως επιτυχία. Θα είχε όμως την ίδια επιτυχία αναρωτιόμαστε, όταν έξω από το Καζίνο της Πάρνηθας, γύρω στις 7:30 το πρωί βρεθήκαμε λίγα άτομα, μέσα σε πυκνή ομίχλη και με την πρόβλεψη της Ε.Μ.Υ. για βροχές και καταιγίδες; Κι όμως, πόσο γρήγορα, άλλοι (οι περισσότεροι με αυτοκίνητα και μερικοί με το τελεφερίκ) μαζευτήκαμε έτσι ώστε να είμαστε έτοιμοι (45 άτομα!), με χαρούμενα πρόσωπα και θέληση για την πραγματοποίηση της πορείας. Εκεί και ο Γρηγόρης Παπαδόπουλος, ο υπεύθυνος φύλαξης του

Πανεπιστημίου μας, εκεί και ο Στέφανος Γκίκας από το Τμήμα Δικτύων-Διαδικτύου και η Ιωάννα Σκαλτσά του Γραφείου Διασύνδεσης, εκεί και οι φοιτητές μας, μαζί με μερικούς συναδέλφους τους από άλλα Πανεπιστήμια.

Με τα αυτοκίνητα συνεχίσαμε μέχρι την πηγή Μόλα, αφού αναγκαστήκαμε λίγο να περιμένουμε να ανοίξει η μπάρα στο δρόμο που οδηγεί

εκεί. Ο Φορέας Διαχείρισης του Δρυμού της Πάρνηθας κανονικά θα έπρεπε να είχε ανοίξει την μπάρα αυτή με την ανατολή του ηλίου!

Γέμισε η περιοχή της Μόλας με τα αυτοκίνητά μας και γρήγορα-γρήγορα, αφού προμηθευτήκαμε νερό από την πηγή (λιγοστό την εποχή αυτή το νερό της), βάλαμε τα σακίδιά μας κι αρχίσαμε την πορεία προς το οροπέδιο Λημικό. Περπατήσαμε σε χωματόδρομο μέσα σε ελατόδασος, συναντήσαμε μικρά, καταπράσινα ξέφωτα και,

μετά από πέντε κατηφορικά χιλιόμετρα, φτάσαμε στο όμορφο οροπέδιο του Λημικού (700μ. υψόμετρο). Στο οροπέδιο αυτό υπάρχει παλιό -και με αρχαίες πέτρες- πηγάδι, μία τεράστια μοναχική βελανιδιά, πάμπολλες, γυμνές, λόγω της εποχής γκορτσιές και το εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου να μας βλέπει από πάνω, πνιγμένο μέσα στη βλάστηση. Τέτοια ερημοκλήσια, σε ειδυλλιακές τοπο-

θεσίες, κοντά σε πηγές ή πηγάδια, υπάρχουν πολλά στην Πάρνηθα, που χτίστηκαν για λατρεία, αλλά και ως καταφύγιο για τους βοσκούς, ξυλοκόπους, ρητινοσυλλέκτες και γεωργούς που ζούσαν πάνω στο βουνό.

Οι απαραίτητες φωτογραφίες από τον ... επίσημα πλέον φωτογράφο, φοιτητή μας, Νίκο Αγαλόπουλο και βρισκόμαστε να ανηφορίζουμε προς το αρχαίο φρούριο (φρυκτωρία) που βρίσκεται σε μικρή απόσταση. Λίγο πριν παρατηρήθηκε ένα επιβλητικό αγριογούρουνο να τρέχει για να κρυφτεί.

Το οχυρωματικό φρούριο-παρατηρητήριο από τον 4^ο π.Χ. αιώνα, παρά την φθορά που έχει υποστεί, εντυπωσιάζει με τις τεράστιες, λαξευμένες πέτρες του, που χωρίς κόνιαμα ταιριασμένες η μία με την άλλη, αντέχουν ακόμη στο χρόνο. Αρκετοί ανέβηκαν από τη μοναδική του πύλη (το υπέρθυρο δεν υπάρχει πια) στην κορυφή του

απ' όπου η θεά είναι ανεμπόδιστη μέχρι τη Χαλκίδα και μέρος της Εύβοιας. Η ομίχλη όμως που επικρατούσε και μας συντρόφευε σε όλη μας την πορεία, από την Μόλα ως εδώ, δεν επέτρεπε τη θεά αυτή.

Γρήγορα βρεθήκαμε να επιστρέφουμε από το φρούριο προς το

διάσελο που μόλις είχαμε περάσει, απ' όπου με κατεύθυνση πλέον βορινή, έπρεπε να συνεχίσουμε την πορεία μας. Η ομίχλη πλέον έγινε ιδιαίτερα βαριά και, το χειρότερο, η βροχή που κι αυτή μας συνόδευε στην όλη πορεία μας, από ελαφριά μετατράπηκε πλέον σε ισχυρή, απειλητική καταιγίδα.

Έπρεπε να αποφασίσουμε αν θα συνεχίσουμε ή θα επιστρέψουμε. Εξηγήσαμε ότι η πορεία που είχαμε ακόμη να κάνουμε μέχρι το οροπέδιο Σαλονίκη κι από εκεί πίσω στην Μόλα ήταν ακόμη μεγάλη (γύρω στα 15 χλμ.). Η διαδρομή όμως ήταν σηματοδοτημένη (κόκκινα σημάδια) όταν πολλά χρόνια πριν, ο αρχηγός της εκδρομής Ν. Εμμανουήλ, με μια ομάδα φοιτητών, ήταν τότε εκεί ως φοιτητής κι ο νυν Πρύτανης του Πανεπιστημίου μας Γ. Παπαδούλης, είχαν συνεισφέρει στην σηματοδότηση για αρκετές ημέρες.

Δύο μόνο αποφάσισαν να γυρίσουν πίσω. Όλοι οι υπόλοιποι συνέχισαν κάτω από την ραγδαία βροχή, την πυκνή ομίχλη και τα αστραπόβροντα, σχεδόν τρέχοντας, να φτάσουν μέσα από πυκνό πευκόδασος και τις γλιστερές πέτρες, πρώτα σε ξέφωτο με τρία παλιά πηγάδια (θέση Πύρεζα ή Λάκκα) και μετά στο λιβάδι, γνωστό ως Σαλονίκη.

Το λιβάδι αυτό, μεγάλο, επίπεδο οροπέδιο, παλιά υποστήριζε πολλά αιγοπρόβατα, σήμερα απομονωμένο, σχεδόν εγκαταλειμμένο, φιλοξενεί πλήθος ελαφιών κι αγριογούρουνων. Εγκαταλελειμμένες, ημέρες αχλαδιές υπάρχουν ακόμη εκεί όπως και δύο παλιά πηγάδια. Δεξιά, στην ράχη με την πυκνή, μακία βλάστηση που ορίζει το οροπέδιο αυτό (αριστερά υπάρχουν άλλες ράχες γνωστές ως Δέντρα, Σκληρό, Συνάντηση και Θρόνος), έχουμε παρατηρήσει κι αγριόγατες (*Felix silvestris*).

Η ισχυρή βροχή έχει πλέον σταματήσει, όπως κι η πυκνή ομίχλη έχει πλέον εξαφανιστεί, έτσι ώστε να βλέπουμε όλη την έκταση του όμορφου, απόμακρου αυτού οροπεδίου.

Λίγο πριν την έξοδό του, παρατηρήσαμε υπολείμματα από οστά ελαφιού, προφανώς φαγωμένου από λύκο. Ήταν το τέταρτο ελάφι που είδαμε να έχει

κατασπαραχθεί από τα σαρκοφάγα αυτά ζώα, που φαίνεται πλέον ότι έχουν για τα καλά εγκατασταθεί στην Πάρνηθα. Προφανώς οι λύκοι αποτελούν πρόβλημα και στην όποια κτηνοτροφία έχει απομείνει στο Σαλονίκη και σε άλλα σημεία της Πάρνηθας. Το πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα αυτό στις υπόλοιπες περιοχές της Βοιωτίας, αλλά και γενικότερα της Στερεάς Ελλάδος κι όχι μόνο, είναι πλέον γνωστό και χρειάζεται ιδιαίτερης προσοχής (βλ. εν προκειμένω άρθρο μας με τίτλο «*Κι έπειτα ήρθαν(;) οι λύκοι*» στην Αγροτική Εφημερίδα ΑΓΡΟΒUSINESS, αρ. φύλλου 5, Απρίλιος 2016).

Συνεχίζουμε σε βαρύ χωματόδρομο, οι λάσπες βαραίνουν τα βήματά μας, αλλά αυτό δεν μας αποτρέπει να παρατηρούμε γύρω μας βελανιδιές με τεράστιες κηκίδες και πιο πάνω έλατα γίγαντες, γλυστροκουμαριές (*Arbutus adrachne*) και τα χρυσοκόκκινα, λόγω του φθινοπώρου, φύλλα του *Cotinus coggygia* (χρυσόξυλο), που αφθονεί εκεί.

Με ανηφορική, κοπιαστική πορεία φτάνουμε πλέον από εκεί που ξεκινήσαμε. Η πεζοπορία μας διήρκεσε όχι 8, όπως υπολογίζαμε, αλλά μόνο 6,5 ώρες! Ακόμη κι ο φοιτητής μας, στον οποίο γερό έμεινε μόνο το ένα παπούτσι (το άλλο το έδεσε ο πάντα χρήσιμα εξοπλισμένος κι εξοικειωμένος Γρηγόρης, με τη βοήθεια του φοιτητή μας Ραφαήλ Αλεξάκη), δεν μας καθυστέρησε!!!

Το δίχως άλλο, ο Φ.Ο.Σ. με την πορεία του αυτή έδειξε ότι αψηφά το ΦΩΣ των αστραπών που αυλάκωναν τον μουντό ουρανό και την βροντή των κεραυνών που ακούγονταν τότε σιμά και τότε μακριά μας.

Επιμέλεια κειμένου
Ομότιμος Καθηγητής Ν.Γ. Εμμανουήλ
Δρ Ε.Ν. Πάνου

Φωτογραφίες: Αγαλόπουλος Νίκος, Αλεξάκης Ραφαήλ, Κοκκινογένη Ελένη, Μπουλαματσής Άλκης, Πάνου Ελένη, Σταμπουλοπούλου Αναστασία.

Όλη η ομάδα του Φ.Ο.Σ. στο Λημικό. Πίσω το αρχαίο πηγάδι.

Φθινοπωρινό, βρεγμένο τοπίο στον Άγιο Πέτρο της Μόλας.

Χαμογελαστά πρόσωπα στην αρχή της διαδρομής.

Η ομάδα -εν πλήρη εξελίξει- σε πορεία.

Και ο Γκούφη κι ο Μίκυ περπατούσε μαζί μας.

Το αρχαίο πηγάδι στο Λημικό.

Η μοναχική δρυς-γίγαντας, σύμβολο του Λημικού.

Το φρούριο του Λημικού.

Και η κατάληψη του κάστρου...

Μην ξεχνάμε, το φθινόπωρο είναι η εποχή των κυκλάμινων...

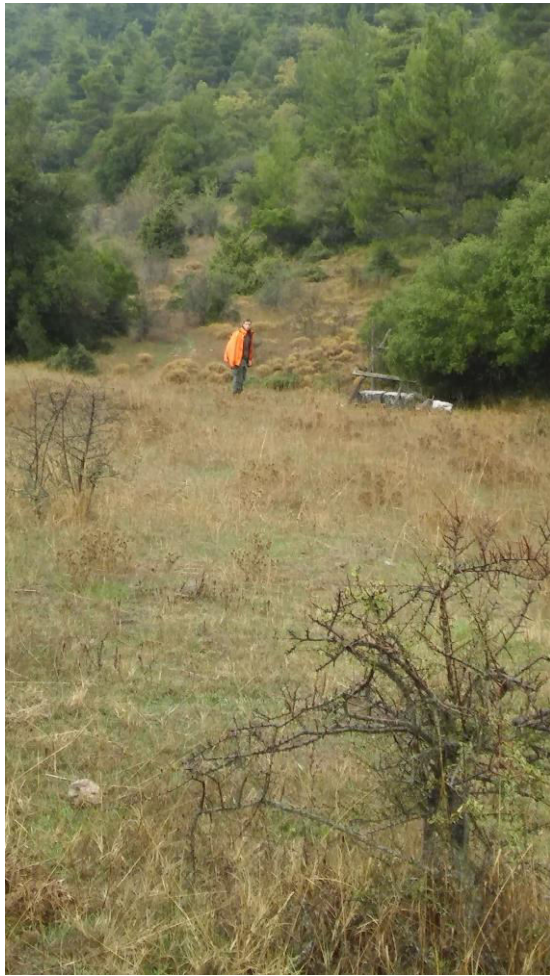
... και των μανιταριών.

Κηκίδες από βελανιδιά, με το Υμενόπτερο-δράστη.

Μελιτογόνο έντομο στο έλατο γνωστό ως «φούσκα».

*Ο Αναστάσης που μαζί με την Βαΐα είδαν
και λύκο.*

Ελάφι κατασπαραγμένο από λύκους.

Ο Ραφαήλ και η Σοφία χαμογελαστοί παρά την βροχή.

Ομάδα του Φ.Ο.Σ. με κέρατα κόκκινου ελαφιού – τρόπαιο από την πορεία μας!

Μικτά τα συναισθήματα: χαρούμενα (;;;) πρόσωπα στην πορεία.

Λασπωθήκαμε ...

... αλλά φτάσαμε στο τέλος!

Και ο φωτογράφος μας, ο Νίκος, επί τω έργω...

Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. : Υπό ... την ... Βασιλικήν Δρυ.